

Càntut

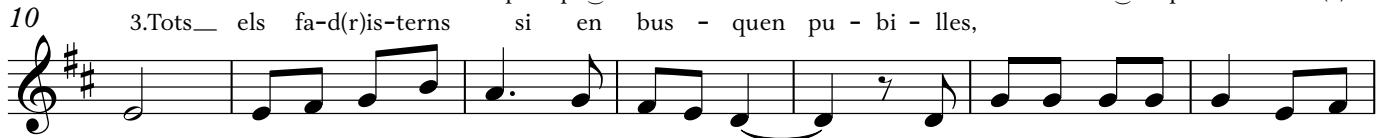
Cançons de tradició oral

Totes volen hereu

Joan Batlle i Expósito, Olot

1. Ai, no-ies, quan ba - lleu, dels fa-drinis sou es - ti - ma - des; — ba-llant us ti - reu
2. To - tes vo - len he - reus, per-què en te - nen més vi - an - da, — i els po-bres fa-d(r)is

3. Tots — els fa-d(r)is-terns si en bus - quen pu - bi - lles,
flors i tam - bé dol - ces pa - rau - les. — Mol - tes quan són ca - sa - des ja en
terns que-den amb (a)les a - la - ban - ces. — En - tre so - gres i no - res, vi -
per lle - ges que si - guin —

són fo-ra els hu-mors; tot són ronc*s* i ma - les ca-res, de ve - ga - des plors i tot.
uen com uns in-ferns; val — més la pau a ca - sa, qu(e) és l'hu-mor d'un fa-d(r)is-tern.
s'hi vo - len ca - sar; tro-ben la *mu(e) ble(r) ia* ca - sa, que de res s'han de cui - dar.

4. Dona d'un fad(r)istern
n'és dona regalada,
i al dematí com marxa
no té de què pensar,
ni al vespre, quan arriba,
la sogra te li'n dirà.

5. Jo si m'hi vaig casar
sols per l'hermosura;
ai, trist de mi,
jo n'era criatura.
Jo en faig de sastre,
mort de treballar,
que per io i la dona
n'haig de guanyar el pa.